

Svajonų
ROMANAI

Aistra

SARAH MORGAN

Feraros žmona

9,79 Lt / 2013 liepa-rugpjūtis

knygute.lt

Sarah Morgan

(Sara Morgan)

FERAROS ŽMONA

Romanas

Versta iš Sarah Morgan, Once A Ferrara Wife, 2012
© Sarah Morgan, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Virginija Elena Stakienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-647-4

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Ponios ir ponai, sveiki atvykę į Siciliją. Neatsiekite saugos diržų, kol lėktuvas sustos.

Lorelė niekaip neatitraukė akių nuo knygos, kurią laikė pasidėjusi ant kelių. Dar nebuvo pasiruošusi pažvelgti pro langą. Vis dar ne. Tiek daug prisiminimų – dvejus metus bandė ištrinti juos iš atminties.

Jai už nugaros nerimaudamas klykė kūdikis, muistėsi ir taip spyrė abiem kojomis į sėdynės atlošą, kad Lorelė krestelėjo į priekį, tačiau nejuto nieko, tik deginantį nerimo kamuolį tiesiai po šonkauliais. Skaitydama ji paprastai nurimdavo, tačiau dabar tik akimis sekė raidės, bet protu nesuvokė nieko. Net jau ėmė manyti, kad geriau būtų pasiėmusi kitą knygą, tačiau suprato, kad ir tai nebūtų padėję.

– Dabar jau galite paleisti tą sėdynę. Mes nusileidome. – Šalia sėdinti moteris švelniai palietė ranką. – Mano seserį irgi apima skrydžio baimė.

Lorelė išgirdo tylų balsą, sklindantį iš kažin kur toli, ir pasuko galvą.

– Skrydžio baimė?

- Nėra čia ko gėdytis. Kartą, skrisdama į Čikagą, mano sesuo patyrė panikos priepuolį. Jai reikėjo duoti raminamųjų. Jūs laikėtės įsitvėrusi tos sėdynės nuo pat pakilimo iš Hitrou oro uosto. Aš ir pasakiau savo Bilui: *Toji mergina net nenujaučia, kad mes sėdime greta. Ji nepervertė nė vieno knygos puslapio.* Bet dabar mes jau ant žemės. Viskas baigėsi.

Suvokusi stulbinančią tiesą, kad per visą skrydį nepervertė nė vieno knygos puslapio, Lorelė įdėmiai pažvelgė į moterį. Į ją žvelgė malonios rudos akys. Moteris pasirodė susirūpinusi ir motiniška.

Motiniška?

Lorelė nustebo, jog jai pasirodė pažįstama toji išraiška, turint galvoje, kad niekada tokios nebuvo mačiusi, bent jau skirtos jai. Nebeprišiminė, kaip motina, norėdama jos atsikratyti, vieną šaltą dieną, apvyniojusi pirkinių maišais, paliko ją miesto parke, tačiau tolimesnių metų prisiminimai įsirėžė Lorelės atmintyje kaip kulų paliktos žymės.

Ji nesuprato, kodėl netikėtai ją apėmė noras prisipažinti nepažįstamajai, kad ji bijo visai ne skrydžio, o nusileidimo - Sicilijoje.

Moteris nutraukė stojusią tylą.

- Mes saugiai nusileidome. Liaukitės nerimavusi. - Ji pasilenkė į Lorelės pusę, ištiesė kaklą ir pažvelgė pro langą. - Tik pažvelkite į dangaus mėlynę ir tuos vaizdus. Aš pirmąkart Sicilijoje. O jūs?

Lengvas pokalbis. Kai plaukiama paviršiumi ir nepaneriama gilyn į drumstas jausmų vandenyno bangas.

Tai Lorelei kaip tik.

- Aš ne pirmą kartą. - Kadangi moteriai turėjo būti atlyginta už gerumą, Lorelė dar ir nusišypsojo. - Prieš keletą metų buvau atvykusi čia verslo reikalais.

Pirmoji mano klaida, - pagalvojo.

Moteris nužvelgė aptemptus Lorelės džinsus.

- O šį kartą?

Lorelės lūpos sujudėjo, atsakymas išsprūdo nesąmoningai, nes mintys buvo visai kitur.

- Vykstu į geriausios draugės vestuves.

- Tikros sicilietiškos vestuvės? Ak, kaip romantiška. Mačiau tokią sceną *Krikštaitėvyje*, visi tie šokiai, šeima ir draugai - nuostabu. O italai taip myli vaikus. - Moteris smerkiamai pažvelgė į už jų sėdinčią keleivę, kuri per visą skrydį skaitė knygą ir nekreipė dėmesio į savo kaprizingą vaiką. - Šeima jiems reiškia viską.

Lorelė įbruko knygą į rankinę, atsisėgė saugos diržą ir netikėtai panoro baigti pokalbį.

– Jūs tokia maloni. Apgailestauju, kad per skrydį nepalaikiau jums kompanijos. Deja, jau turiu eiti.

– Ak, ne, mieloji, reikia sėdėti vietose. Argi negirdėjote pranešimo? Mūsų reisu skrido kažkoks svarbus asmuo. Ar ypatingai svarbūs asmenys. Matyt, jie turi išlipti pirma mūsų visų. – Pažvelgusi pro Lorelę į lango pusę, moteris net aiktelėjo susijaudinusi. – Ak, tik pažvelkite. Ką tik sustojo *trys* automobiliai tamsintais stiklais. O tie vyrai panašūs į asmens sargybinius. Ir, vaje, pažvelkite, mieloji, juk kaip iš kino filmo. Prisiekiu, jie turi ir ginklų. Žaviausias vyras, kokį tik man teko kada regėti, ką tik žengė ant bituminio tako. Jis turbūt šešių pėdų ir trijų colių ūgio, atrodo įspūdingai.

Vyras?

Ne, vyro ji nelaukė. Nieko nelaukė. Kad išvengtų nepageidaujamo iškilmingo sutikimo, ji niekam nesakė, kuriuo reisu skris.

Lorelei ėmė grėsmingai spausti krūtinę ir ji pasigailėjo, kad po ranka neturi astmos inhalatoriaus, nes buvo įsidėjusi jį į lagaminėlį, kuris dabar buvo bagažo spintelėje.

Nematoma jėga privertė ją pasukti galvą, ir štai ji jau žiūri pro iliuminatorių.

Jis stovi ant bituminio tako, akis dengia aviatoriaus akiniai tamsintais stiklais. Matyt, visą dėmesį nukreipęs į ką tik atriedėjusį ir sustojusį komercinį lėktuvą. Tai, kad jam, kaip niekam kitam, leista stovėti ant pakilimo tako, rodo turimą galią. Nė vienam civiliui nebūtų suteikta ši išskirtinė teisė, išskyrus jį. Juk šis vyras ne bet kas. Jis – Ferara. Seniausios ir įtakingiausios Sicilijos šeimos atstovas.

Kaip visada, – pagalvojo Lorelė. – Kai reikia, jo niekur nėra. O kai nereikia...

Maloni bendrakeleivė ištempė kaklą, kad geriau matytų.

– Kaip manote, kas jis toks? Juk pasitinka ne karališkosios šeimos narį, tiesa? Turbūt kokią svarbią asmenybę, jei net neužsukęs į muitinę atvažiavo tiesiai ant pakilimo tako. Ir kam jam reikia tiek asmens sargybinių? Įdomu, ką jis pasitinka?

– Mane. – Lorelė pakilo lyg būtų pasmerkta myriop. – Tai Kristianas Domenikas Ferara, jis mano vyras.

Antroji mano klaida, – mąstė pati sau. – Bet ji nebepasikartos. Greitai tapsiu jo buvusiaja.

Vedybos ir skyrybos vienu metu. Vienu šūviu - du zuikiai.

Šis posakis jai kėlė abejonių. Kas gero nušauti du zuikius?

- Tikiuosi, gerai praleisite atostogas Sicilijoje. Būtinai paragaukite granitos¹. Čia ji geriausia. - Nekreipdama dėmesio į savo malonios bendrakeleivės susirūpinusią išraišką, Lorelė išsiėmė lagaminėlį iš bagažo spintelės ir žengė į lėktuvo priekį, patenkinta, kad avi aukštakulnius. Tvyrant įtampai aukštakulniai bateliai teikė pasitikėjimo, o padėtis buvo tikrai įtempta. Keleiviai šnabždėjosi ir spoksojo, bet Lorelei buvo vis vien. Ji įtemptai svarstė, kaip jai teks iškęsti tas kelias dienas. Tai bus didžiausias išbandymas jos gyvenime, ir ji nujautė, kad prireiks šio to daugiau nei poros puikių aukštakulnių, kad užbaigtų viską iki galo.

Atkaklus, išdidus, valdingas - kodėl jis atėjo jos pasitikti? Ką jis kankina, ją ar save?

Lėktuvo pilotas lūkuriavo metalinio trapo viršuje.

¹ Sicilietiškas desertas - smulkintas vaisinis ledas su cukrumi.

- Sinjora Ferara, nežinojome, kad turėjome malonumo skraidinti jus mūsų reisui... - Jo kakta blizgėjo nuo prakaito, ir jis nervingai žvilgtelėjo į pasitinkančiųjų armiją, stovinčią ant bituminio tako. - Turėjote mums pranešti.

- Nenorėjau, kad kreiptumėte į mane dėmesį.

Nemalonu buvo stebėti jo meilikavimą.

- Tikiuosi, jums buvo malonu šiandien skristi mūsų reisui.

Kelionė nebūtų teikusi daugiau skausmo, net jei ją būtų kas tempęs į Siciliją pririštą prie vežimo.

Kokia ji buvo kvaila, jei manė, kad gali taip paprastai atvykti ir niekas jos nepastebės. Kristianas tikriausiai pasiteiravo visuose oro uostuose. O gal jam buvo prieinami keleivių sąrašai.

Dar gyvenant kartu jo įtakos mastai versdavo Lorelę tik žiobtelėti iš nuostabos. Darbe Lorelė nuolatos susidurdavo su įžymybėmis bei turtuoliais, tačiau Ferarų šeima nepaliovė stebinusi.

Toks kurį laiką buvo jų gyvenimas kartu. Spindintis, be trukdžių, pilnas beribės galios ir malonumų. Lyg visą gyvenimą būtų miego-

Jęs ant grindinio, o dabar kristum į pūką patalus.

Pamačiusi, kad jis stovi prie trapo, Lorelė vos nesuklupo. Nematė jo nuo tos dienos. Tos siaubingos dienos, kurią prisiminusi vis bėgdavo į vonią išsivemti.

Kai Daniela primygtinai prašė laikytis duoto pažado būti vyriausiaja pamerge, Lorelė turėjo atkreipti jos dėmesį, kad šis prašymas paveiks juos visus. Manė, kad dėl draugystės padarytų bet ką, tačiau suprato klydusi. Deja, per vėlai ėmė blaiviai mąstyti.

Lorelė iš rankinės išsiėmė saulės akinius ir juos užsidėjo. Jei jau jis taip, ji irgi nenusileis.

Sunerimęs lėktuvo pilotas stovėjo jai už nugaros, visi keleiviai susikaupę stebėjo, kas gi čia vyksta, o ji pakėlė smakrą ir žengė pro atdaras duris.

Po vėsių Londono ūkanų netikėtai smogė karščio banga. Svilino saulė, apšviesdama kiekvieną jos nenoromis žengiamą žingsnį. Aukštakulniai trinksėjo metalo pakopomis, ir Lorelė iš visų jėgų laikėsi įsikibusi turėklų, kad nenusiristų žemyn. Lyg žengtų į pragarą, o jis lauktų ant bituminio tako kaip pats velnias – aukštas, bauginantis, neįtikėtinais ramus, ap-

suptas apsaugos vyrų tamsiais kostiumais, pagarbiai atsitraukusių, tik ir laukiančių jo įsakymų.

Buvo visai kitaip, kai ji atvyko čia pirmą kartą, kupina jaudulio ir svajonių. Lorelė pamilo šią salą ir jos žmones.

Ypač vieną žmogų.

Šį vyrą.

Lorelė matė jo akis, tačiau tai buvo nebūtina: ir taip žinojo, apie ką jis galvoja. Pajuto nerimą – suprato, kad jis, kaip ir ji, vėl pasinėrė į praeitį.

- Kristianai, - paskutinę sekundę prisiminė, kad reikia kalbėti šaltai ir abejingai: - Be reikalo metei dar vieną didžiulės svarbos sandorį ir atvykai manęs pasitikti. Iš tiesų, nesitikėjau, kad sutiksi mane su fanfaromis.

Jo sučiauptų juslių lūpų kampučiai virptelėjo.

- Kaip galėčiau nepasitikti savo brangios, mylimos žmonos?

Po dviejų beprasmių metų susitikti su juo akis į akį buvo tikras iššūkis. Tačiau dar didesnis iššūkis buvo nenumaldomas alkis, kuris degino paširdžius, bei didžiulis užslėptas geismas, kuris, kaip ji buvo įsitikinusi, išgaravo kartu su jos iširusia santuoka.

Staiga ją užplūdo neviltis, nes pasijuto lyg išduodanti įsitikinimus.

Taip jaustis ji *nenorėjo*.

Kristianas Ferara buvo abejingas, atstumiantis, bejausmis šunsnukis, kuriam jos gyvenime nebeliko vietos.

Ne, neabejingas. Ji tuoju prisipažino klydusi. Visai ne toks.

Tiesa, būtų paprasčiau, jei jis būtų abejingas. Bet kuriai tokiai pat jautriai kaip Lorelė Kristiano įnoringas, netramdomas siciliečio temperamentas būtų beprotiškai patrauklus. Jis suviliojo ją savo žavesiu, neslepiamu vyriškumu ir atkakliai neleisdamas jai pačiai slapukauti. Priversdavo ją būti atvira – tokia ji nebūdavo su niekuo kitu.

Dabar Lorelė džiaugėsi, kad saulės akiniai lyg ir pridengia. Nebuvo iš tų, kurie išsipasakoja kiekvienam. Visada stengdavosi atsiriboti. Kad juo pasitikėtų, turėjo sukaupti visą drąsą, dėl to jo išdavystė ją dar labiau sukrėtė.

Ji to nepastebėjo, tačiau jis tikriausiai mostelėjo ranka, nes privažiavo vienas automobilis ir durelės atsidarė.

- Lipk į mašiną, Lorele. - Nuo bejausmio balso kūnas sustingo ir ji sustojo. Net nebegalėjo

pajudėti.

Lorelė spoksojo į prabangų ir akivaizdų Ferarų šeimos sėkmės įrodymą.

Buvo tikimasi, kad ji nedvejodama lips į vidų. Jo norai turi būti pildomi besąlygiškai, nes taip darė visi kiti. Savo pasaulyje – kurio dauguma žmonių net negalėjo įsivaizduoti – jis buvo pats galingiausias. Kristianas sprendė, kas turi įvykti ir kada.

Trečioji mano klaida, kad čia grįžau, – pagalvojo Lorelė. Pyktis, kurį laikė užgniaužusi dvejus metus, ėdė ją lyg rūgštis.

Ji nenori lipti su juo į automobilį.

Ji nenori jaustis uždaryta toje nedidelėje erdvėje kartu su juo.

– Nekaip jaučiuosi po kelionės lėktuvu. Ketinu šiek tiek pasivaikščioti po Palermą, o tada važiuoti į viešbutį. – Ji buvo užsisakiusi kambarį viešbutėlyje, kuris tikrai nebūtų pastebėtas Ferarų šeimos. Viešbutėlyje, kur ji galėtų atsigauti nuo emocinės įtampos po vestuvių.

Jis iškošė pro dantis.

– Lipk į mašiną, o jei ne, pats tave įlaipinsiu. Tik vėl pridaryk man nemalonumų žmonėms matant, ir *tuojau* pasigailėsi.

Vėl. Žinoma, ji pasielgė kaip tik taip....